

INFIDELS A LA PÀTRIA

Capital Books

2

© Jordi Panyella i Ferreres

© Luciano Lozano, per la imatge de portada

© Gemma Aguilera, per la foto de l'autor

© 9 Grup Editorial, per l'edició

Capital Books

c. Muntaner, 200, àtic 8a • 08036 Barcelona

T. 93 363 08 23

info@capitalbooks.cat

www.capitalbooks.cat

Disseny: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: febrer del 2016

ISBN: 978-84-944928-1-5

DL B 1903-2016

Imprès a Romanyà-Valls, SA

Tots els drets reservats.

INFIDELS A LA PÀTRIA

JORDI PANYELLA

Capital Books

*Trempar i riure,
i sobretot, viure.*

1

Va deixar que el telèfon rondinés repetidament damunt la taula de l'escriptori. Ho feia sempre quan a la pantalla de l'aparell s'hi il·luminava un número que no identificava. Allargassant expressament els tons d'espera de la trucada buscava generar desconcert i inseguretat en el comunicant. Aleshores, forçant al límit la situació, quan intuïa que l'interpel·lant estava a punt de donar-se per vençut, responia de manera imperativa, amb una entonació impostada, com hauria fet un mal actor de teatre. L'acció aconseguia el seu propòsit: a través de l'auricular li arribava sempre la veu dubitativa d'aquell que tem ser inoportú davant una persona de càrrec honorable. Era una manera de creure's més important del que realment era i de pretendre controlar la conversa des d'abans que arranqués, com el reietó que rebia els vassalls des de dalt d'un púlpit perquè així els obligava a alçar el cap i la veu per dirigir-li la paraula.

Però aquella nit tot això no va anar ben bé així:

—Parli!

—President?

—Sí, jo mateix! Parli!

—Sóc el director del diari *AldiA*.

—Si em truques a aquesta hora de la nit, i al meu telèfon particular, deu ser per un afer d'emergència nacional. No em consta que hagi passat cap catàstrofe al país.

El President va donar un cop d'ull al rellotge que penjava

en una paret del despatx de la seva residència oficial per constatar que faltaven un parell de minuts per a dos quarts d'onze de la nit. La veu del comunicant, lluny de la petitesa que esperava, li va arribar amb una decisió que el va sorprendre:

—És tard, President, però és molt important que parlem.

—Em sento atropellat. Ningú no m'ha avisat que rebria aquesta trucada.

—Abans de parlar amb vostè sempre contacto amb el seu cap de comunicació, però aquesta vegada es tracta d'una qüestió diferent que demana que no hi hagi filtres, ni intermediaris.

—Creia que havíem decidit tutejar-nos. Si em parles de vostè és que l'afer és greu de veritat.

—Més aviat sí. Demà publiquem una notícia que l'implica de ple. És una història que afecta la seva vida privada i la meva obligació professional és comentar-li el contingut a vostè i no més a vostè. Truco per oferir-li el dret a rèplica.

—Si, com dius, és un afer privat, per què ho publiquem?

La pregunta del President va tenir, com a primera resposta, un instant brevíssim de silenci. Després l'interpel·lant es va aclarir la veu, fent retrunyir la gargamella, i finalment va exposar els seus arguments:

—És probable que tingui una part de raó, vostè, però hem cregut que la història té una evident repercussió en l'esfera pública. Quan llegeixi el titular ja entendre el sentit de les meves paraules. És cert que l'afecta a vostè, però és una qüestió que creiem que implica també milions de persones. És per això que la publiquem.

—És un afer privat o un afer públic? No entenc el que em dius...

—Insisteixo, President; després de llegir-ho vostè pot dir-hi la seva i nosaltres farem les modificacions que facin falta en la informació.

—Però per molt que jo repliqui tu ja has decidit publicar-ho al diari!

—Sí, però que vostè pugui oferir la seva versió dels fets és molt important...

A aquella hora de la nit i en aquell moment, el President hauria volgut rebre qualsevol trucada menys aquella. Va fer un últim intent per imposar la seva condició de primera autoritat del país davant aquell periodista tan poc oportú i, amb aquesta intenció, va modificar una vegada més l'entonació de la veu per fer evident al seu interlocutor que estava disgustat:

—Vull que m'entenguis bé en això que ara et diré, perquè només faltaria que jo entrés a valorar els temes que publiquen o deixen de publicar i que algú em titllés algun dia de censor o intervencionista, però, vols dir que hi ha alguna cosa més important i d'interès per al vostre lector que el debat que mantindrem demà al ple del Parlament?

—Modestament, al consell de redacció hem cregut que sí.

—M'agafes treballant. Acabes d'interrompre una feina molt delicada que tinc a mig fer...

—Sóc conscient que demà és un dia molt important per a vostè. Insisteixo, em sap greu ser inoportú, però la meva obligació professional és trucar-li.

El President va fer una petita pausa i volent donar transcendència històrica a les seves paraules va anunciar amb grandiloqüència:

—En aquests moments estic ultimant el discurs que dirigiré demà als diputats i diputades del poble de Catalunya. En la meva exposició detallaré un pla d'acció clar i concret que ha de conduir el nostre país a un procés irreversible d'independència. Demà comencem el gran viatge que ens ha de permetre assolir la llibertat!

El periodista no es va arronsar, i va replicar amb absoluta indiferència:

—Ja ho he pensat, que estaria enfeinat amb aquest tema.

—No vols saber què diré? No vols conèixer el contingut de la meua carta de comiat a Espanya?

—La meva prioritat, ara, és una altra.

—És clar, a tu això tant te fa. Al vostre diari això de la independència no us fa ni fred ni calor...

—Ja ho ha dit vostè fa un moment: la qüestió per la qual truco és greu. M'ha de creure.

Després dels primers embats de la conversa, la seguretat del President es va esquarterar. Mentre anava parlant, pensava que hauria estat millor no contestar, deixar sonar aquell maleït telèfon tantes vegades com hagués estat necessari fins a fer-lo callar per avorriment. «Telèfon que no es despenja, problema que no existeix», es deia sovint quan prenia l'opció d'ignorar les trucades. Qualsevol altra cosa hauria estat preferible abans d'atendre una trucada d'aquelles característiques a aquella hora de la nit, i més si era la d'aquell periodista que es considerava més important que el mateix President perquè dirigia un mitjà de comunicació de gran incidència en l'opinió pública del país.

L'*AldiA* no era un diari qualsevol. Amb pocs anys i uns quants encerts periodístics havia aconseguit escalar fins al primer lloc del rànquing de la premsa, deixant enrere diaris centenaris que exercien un periodisme prehistòric en les formes i amb una absoluta submissió al poder. Era el mitjà de comunicació que presumia de tenir més lectors, en nombre i també en qualitat. Era un rotatiu present a tots els despatxos importants de la capital, amb una gran capacitat d'influència i que exercia un control absolut i una crítica àcida i ferotge de l'acció de govern, molt més dura que la dels mateixos partits polítics de l'oposició. Amb una manera d'entendre la vida i veure el país que no era precisament la del President, l'*AldiA* no aspirava a explicar el món tal com era, sinó que pretenia que el món acabés sent tal com volia que fos. I sovint, a força de titulars carregats d'estridència, ho aconseguia.

Però ja era massa tard per a les lamentacions, el President començava a perdre el domini sobre la conversa i es va veure

obligat a fer un esforç per tal que no fos la seva veu la que acabés fent-se petita i covarda:

—Així doncs, no vols saber de què parlaré demà? Deus ser el primer periodista de la història del periodisme que refusa tenir accés en exclusiva a un discurs històric abans que es pronuncï en públic.

—Espero no mal interpretar-lo i que vostè no em mal interpreti a mi, però no l’he trucat per intercanviar cromos...

El periodista no s’arrugava i, finalment, el President no va tenir més remei que cedir:

—Explica’m de què va tot això...

—Si li sembla bé, la meva secretària li enviarà ara mateix una còpia del text que apareixerà publicat demà al diari. Ho rebrà al seu correu electrònic, al correu personal vull dir.

Amb aire de resignació, el President només va encertar a dir:

—També tens la meva adreça de correu?

—De vostè ho tinc tot, ja ho veu. En aquest document que li enviaré hi trobarà tota la informació, des del titular a l’última línia. D’aquí a una estona, quan ho hagi llegit, em tornaré a posar en contacte amb vostè per si vol fer-ne algun comentari.

—És molt extens?

La conversa havia donat el tomb. Aquella resposta va fer entendre al director del diari que, definitivament, havia passat a controlar la situació i que tenia el President a les seves mans. «El tinc agafat pels collons. Tot un president a la mercè de les meves ordres», va pensar amb íntima satisfacció. Va notar com l’ego de professional del periodisme se li inflava per dins molt més del que ja era habitual, la veu se li feia gruixuda i cada paraula que percutia era com un cop de maça que anava empentint el President, esclafant-lo com qui fa miques la closca d’una nou. Però el periodista era conscient que havia d’actuar amb intel·ligència i aleshores, lluny de voler aparentar aquell domi-

ni de la situació, i encara menys duresa, va orientar el to de les seves paraules per mostrar-se sol·lícit i comprensiu envers aquell home. No era commiseració, era pur cinisme. Convenia no espantar-lo, calia actuar amb la mateixa cautela i paciència que va tenir el llop esperant la caputxeta vermella dins el llit de l'àvia. Disfressant les paraules amb un deix de benevolència, reprimint l'eufòria, li va dir:

—Sí que és un text llarg, no l'enganyaré. Però no es preocupi, jo li deixo temps perquè s'ho miri amb calma. Prengui's tota l'estona que necessiti. Li trucaré més tard. Li sembla bé?

—...

El President no va poder evitar no respondre. Definitivament les regles del joc havien quedat alterades. Ara era ell el vassall obligat a alçar el cap i la veu. Era el mosquit que obria els ulls i veia la sola de la sabata a punt de convertir-lo en una diminuta taca de sang a la paret. Era inútil aletejar intentant fugir d'aquella trampa. Estava atrapat i el pànic havia acabat per garrotar-li les paraules. El director va haver d'insistir:

—President?

—...

A l'altre costat del telèfon el silenci es va anar fent espès. Per un moment el periodista va témer que el seu interlocutor hagués decidit donar per acabada la conversa sense previ avís, i ho va tornar a provar una vegada més:

—President, que m'escolta?

Finalment, un indicatiu de vida:

—Sóc aquí...

—Hi ha cap problema?

—No. Tot va bé...

—Creia que havíem perdut la comunicació.

—No deia res perquè pensava en una persona...

—I jo li deia que no es preocupi pel temps, que ja li trucaré jo.

—Sí, sí, ja t'he sentit... D'acord. Tu manes...

Va ser com li havien dit. Va tancar el telèfon i quasi al mateix moment, a l'ordinador, va rebre un nou correu a la seva bústia personal. Abans d'obrir-lo es va obligar a fer una mínima pausa. Les ulleres van ser l'excusa, però el temor a enfrontar-se a allò que intuïa que estava a punt de llegir n'era la causa real. Necessitava agafar aire. Fer un punt i a part de veritat.

Es va alçar i va anar fins al lavabo d'ús personal que tenia al despatx per refrescar-se la cara i netejar sota el raig d'aigua les llunes de greix i suor condensada que s'havien dipositat a les òptiques. Quan portava hores treballant davant l'ordinador sempre li passava que entre els ulls i la pantalla acabava apareixent-hi un tel, subtil però molt desagradable, que li emboirava la visió. I avui havia tingut feina de veritat preparant la intervenció de l'endemà al Parlament.

Allò de la independència era un repte majúscul com mai cap antecessor seu en el càrrec havia afrontat. El discurs ja estava escrit de feia dies, l'havia revisat tothom que l'havia de revisar dins del partit, però la transcendència del debat l'havia portat a tancar-se al despatx per llegir i rellegir el text, llimant arestes aquí i allà, assajant entonacions, silencis i altres recursos d'oratoría amb què pretenia revestir de majestuositat les paraules. El contingut de la intervenció era tan complex com simple: una proposta formal del govern que presidia per convocar un referèndum que havia de permetre decidir el futur polític de Catalunya. La pretensió era que la població pogués optar entre l'opció de la independència o la de seguir lligats a Espanya. Aquesta era la qüestió que l'endemà havia d'exposar a la cambra i que, després, havien de votar els diputats, aprovant la iniciativa de consulta popular o rebutjant-la. En aquest trànsit històric estava immers, el President, quan va rebre aquella trucada inoportuna.

Què podia ser més important que allò en aquell moment i a aquelles hores en què el país estava a punt de prendre una decisió transcendental per al seu futur?

Una altra vegada davant l'ordinador, i amb les ulleres netes, va tancar el document amb el text del discurs, va obrir l'arxiu que acabava de rebre i es va topar amb una notícia que arrencava en un títol demolidor, contundent, com un cop de puny rebut d'imprevist a la boca de l'estómac. Allò que hi deia no li venia de nou, perquè ell n'era el protagonista i la informació era del tot certa. Encara més, sabia que hi havia una altíssima probabilitat que aquella història un dia o altre arribés als mitjans i que ho presentessin en forma d'escàndol. I era conscient que si el tema queia a mans del diari *AldiA* el titular seria d'una estridència màxima i que la seva publicació tindria com a únic objectiu destruir-lo a ell i, de passada, dinamitar el seu projecte polític, perquè aquell diari era de tot menys partidari de la independència.

Res d'aquella situació que començava a viure, ni res del que es disposava a llegir, no podia agafar-lo d'imprevist i, d'alguna manera, ja havia posat en guàrdia el seu caràcter d'home insegur per al dia que hagués d'entomar la vergonya pública de veure airejades les seves debilitats privades. Però hi ha coses que un polític no voldria veure mai impreses en les pàgines d'un diari, encara que siguin certes. Com ningú mai voldria veure publicada al diari la seva pròpia esquela, per inevitable que la mort sigui.

I llegir aquell titular li va causar un enorme desassossec:

Traïció a milions de votants

El president de Catalunya, Ernest Audaç, i la líder de l'oposició,
Carmela Ramírez, són amants

—Ja està, segur que ja ha obert el missatge i que el llegeix.

La secretària del director del diari *AldiA* va entrar, anímosa i amb ànim d'agradar, al despatx del seu cap per posar-lo

al corrent de l'èxit de la gestió que acabava de fer. L'home li va respondre dedicant-li un somriure i una frase de cortesia:

–Gràcies, Gladís, ho has fet molt bé, com sempre. Pots plegar.

La dona es va quedar plantada al mig del despatx, projectant el cul enrere i els pits endavant, com solia fer quan despatxava amb aquell periodista. Va il·luminar la cara amb un gran somriure. Quan somreia així, el nas se li encongia graciosament i a les galtes se li dibuixaven dos clotets que al director li semblaven divertidíssims. Amb veu sol·lícita va preguntar:

–No vol res més de mi?

–No gràcies.

–N'està segur?

–Per avui és tot. Demà serà un altre dia. Bé, de fet espero que sigui un gran dia!

La secretària va fer un últim intent, amb veu encara més sol·lícita, i, amb ganes evidents d'obtenir una resposta afirmativa, es va oferir una altra vegada:

–No em necessitarà per a res? Més tard potser? Puc esperar...

–Avui segur que no.

Amb un cop de cul, la Gladís es va dirigir cap a la porta, i amb un cop de cintura, el director del diari *AldiA* va fer giravoltar la cadira sobre el seu eix, donant l'esquena a la dona en el moment que sortia talonejant amb notòria estridència del despatx. Va aturar el moviment per quedar encarat a un home de dimensions importants, ulls prominents i bigoti en forma de ferradura que seia còmodament a l'altre costat de la taula. Era el cap de fotografia de la redacció i la persona en qui més confiança tenia.

Els dos homes van quedar-se mirant una estona llarga, en un silenci dens, únic, carregat de suspens, amb la mateixa tensió continguda que percep el president d'un tribunal del jurat quan entra a la sala on el reu espera saber el veredicte del seu

cas. Feia anys que treballaven junts i sabien que estaven davant la història més bèstia que mai havien tingut entre mans. A tots dos els corria per les venes l'instint criminal del periodista que sap que la seva notícia fereix com un ganivet acabat d'esmlar, i haurien pagat tot l'or del món per poder veure en aquell moment el rictus del protagonista d'aquell titular. L'impacte que tindria aquella informació en la vida política del país i en l'opinió pública de la societat catalana era impossible de preveure. El compte enrere ja havia començat. Ells havien emès sentència, ara faltava conèixer la reacció del populatxo i, sobretot, la del condemnat, que també era imprevisible.

A la fi, el fotògraf va trencar el gel:

—I ara què?

El director va esperar uns segons a respondre al seu company pensant bé què havia de dir. Quan es va posar a parlar ho va fer dibuixant una ganyota desconcertant i amb una entonació que denotava un cert dubte, una actitud poc habitual en aquell professional del periodisme que sempre parlava com si estigués posseït del do de la veritat absoluta. La seva resposta va ser volgudament enigmàtica:

—Depèn...

—De què depèn?

El director va fer una nova pausa, es va fregar amb la punta dels dits de la mà esquerra la barbata, que projectava endavant, va estirar el front amunt, arquejant les celles, obrint molt els ulls i, accentuant el seu posat pensarós, va deixar anar:

—He meditat molt sobre les conseqüències que pot tenir la història que publiquem demà.

—I has arribat a alguna conclusió?

—Hi veig dues possibilitats, per això encara dubto...

—Explica't...

—Si en la història entre la Ramírez i l'Audaç només hi ha sexe quedaran retratats davant l'opinió pública i hauran de plegar per una qüestió elemental de vergonya i decència. Hauran

perdut tota credibilitat, sobretot en l'àmbit de l'activitat política. La seva imatge pública quedarà molt tocada, tothom els veurà com uns pocavergonyes i d'ara en endavant ningú hi confiarà.

—Si és com tu dius, sense President el daltabaix polític al país serà tan gran que aquesta ocurrència de separar-se d'Espanya tindrà les hores comptades.

—Efectivament: mort el gos, morta la ràbia. De fet, això és el que espero que passi.

—De fet, és el que tots desitgem que passi!

—Ja em coneixes. Jo només aspiro a viure en un país civilitzat, on els polítics facin política i no enganyin la gent amb projectes impossibles com aquesta entelèquia de la independència. Vull uns polítics que siguin fidels als seus ideals i, per què no, fidels a les seves respectives parelles. Els homes i les dones de la cosa pública han de ser un exemple de rectitud. Han de ser honrats al Parlament i també al llit; només faltaria!

—Hi estic completament d'acord.

—La gent s'hauria de poder emmirallar en el comportament dels seus líders i, a partir de demà, l'Audaç i la Ramírez ja no podran ser exemple de res bo. Descobrir que els teus líders són uns depravats no agrada a ningú. Milions de votants se sentiran traïts.

—A aquest parell només els quedarà el camí de la dimissió...

—Això és el que passaria en qualsevol país civilitzat, això és el que crec que amb tota lògica passarà demà. Tan clar ho tinc que ja he encarregat a la Gladís que posi en fresc unes quantes ampolles de cava per celebrar-ho, demà.

—Tot això que expliques està molt bé! Però has dit que contemplaves una altra possibilitat...

El director es va quedar mirant el seu amic fotògraf. Va agafar una certa distància visual per examinar-lo i li va preguntar:

–Tu has sentit parlar d’una cosa que es diu amor?

De cop i volta, els músculs de la cara del cap de fotografia es van destensar. La ferradura del bigoti va semblar que li marxava, galtes avall, mentre la boca li dibuixava un arc grotesc de desconcert. Amb un cert posat de babau va exclamar:

–No fotis que s’estimen!

–Això només ho saben ells. Jo només sé que si s’estimen de veritat, la cosa canvia del tot. Si s’estimen, si entre tots dos hi ha amor autèntic, estem morts. L’haurem cagat. El país estarà perdut i nosaltres ho passarem molt malament. No ens voldran ni per a tallar teletips en un diari del Tercer Món!

–Per què ho dius això?

–Diuen que l’amor mou muntanyes, per tant, si aquest parell s’estimen de veritat poden arribar a fer moure fronteres i tot.

–Si insinues que la Carmela pot acabar fent costat als independentistes... jo no m’ho crec. Aquesta idea és del tot impossible. No fotis, home!

–No ho dic jo, ho diuen ells...

–Ells? A qui et refereixes?

–A les nostres fonts d’informació.

El director es va aturar un moment en la seva argumentació. No acostumava a explicar mai l’origen de les notícies que publicava, ni tan sols a aquell home en qui tenia plena confiança professional. Però en aquella ocasió va creure que estava obligat a fer una excepció per fer còmplice d’aquella informació el seu amic. Va allargar una mica la pausa, fent cara d’interessant, es va esbullar els cabells amb les dues mans. Va acompanyar el gest amb un badall de cansament i va prosseguir:

–Hi ha una persona de dins del partit de la Ramírez que ens ha passat el tema. És una font excel·lent, un observador excepcional, perquè ho veu tot des de primera línia. No et puc dir qui és, però amb aquesta informació que et dono ja en tens prou. Ens ha explicat que al partit estan molt preocupats. Te-

nen por que demà la Carmela pugui fer una temeritat al Parlament i pugui trair-los a ells. Si es pronuncia a favor de la proposta del referèndum segur que arrossegarà uns quants vots de diputats i la proposta del President tirarà endavant. I si mai s'arriba a convocar de manera oficial aquest maleït referèndum el guanyaran, això no ho dubtis!

—Si és així; què ens passarà, a nosaltres? El nostre diari s'ha posicionat sempre i de manera radical en contra de la independència... Quin futur ens espera?

—Ja t'ho he dit abans... Estarem morts!

—No veig la Ramírez traint els seus ideals. Ja saps que és nascuda a Andalusia i és més espanyola que unes castanyoles. No em puc imaginar aquesta dona argumentant en contra de la idea d'una Espanya forta i unida. Això que plantejes és impossible!

—Doncs ells estan molt preocupats i per això han volgut esbombar-ho. L'única condició que ens van posar és que ho publicuéssim el dia del debat del Parlament, per crear desconcert i caos general.

—És a dir, es volen carregar el President, però també es volen desempallegar de la seva cap.

—Efectivament. Han deixat de confiar-hi.

—Per tant demà matarem dos pardals d'un tret.

—No són pardals, això és caça major...

El director va fer una nova pausa. Aleshores el seu rostre va canviar i va recuperar la façana habitual de l'home que sempre estava segur de si mateix. Va dibuixar un somriure burlesc a la cara i, satisfet d'haver enginyat en el seu cap la frase que estava a punt de deixar anar, va concloure:

—Si tot va com he previst, demà liquidarem el rei lleó i la seva lleona. Quedaran acorralats, no tindran escapatori, fer diana per abatre'ls definitivament serà tan fàcil com disparar a un metre de distància contra un globus amb una escopeta de fira.

El fotògraf va voler estar a l'altura de l'ocurrència del seu company i va replicar:

–No oblidis que quan desapareix el cap de la manada, de seguida en surt un altre que n'agafa el relleu...

El director el va acabar de convèncer:

–No et preocupis, després d'això la manada s'estarà quieta i tranquil·la durant molt de temps. Estic preocupat, però també estic convençut de què acabarà passant demà!

–Beurem cava?

Amb un somriure d'orella a orella el director va tornar a complaure el seu amic:

–Em sembla que demà n'obrirem unes quantes ampolles, efectivament!

–Això és el que et volia sentir dir!

–Ho celebrarem com cal, sí senyor!

El fotògraf va entendre perfectament el to maliciós amb què el director havia pronunciat les últimes paraules, es va embravir i, barroer com era, li va deixar anar vessant impudícia:

–Entenc que també has encarregat a la Gladís que compri uns quants condons!

L'ocurrència va complaure el director, que va arrencar a riure grollerament, i la malícia d'un va contagiar l'arrogància de l'altre. Mentre la riallada dels dos homes es feia bruta i ostentosa, el director encara va tenir temps de desviar la vista i mirar a través del vidres del despatx el cul inquiet de la Gladís que desapareixia redacció enllà, camí dels ascensors que conduïen a la planta baixa de l'edifici on hi havia instal·lat el diari. Va afilar el nas i fent cara de llop famolenc va insistir, eufòric:

–Uns quants condons..., sí senyor!

2

–Trigaràs gaire, Ernest?

La pregunta de la Presidenta no va trobar una resposta immediata. El President va alçar el cap, es va treure les ulleres, que va subjectar amb la mà esquerra, es va fregar el front i els ulls compulsivament amb la mà dreta, va esbufegar de fatiga, va tancar el document que tenia obert a l'ordinador i va acabar resolent la situació amb poques paraules, evidenciant que no tenia ganes de parlar:

–Avui dormiré poc.

–Fa un moment m'ha semblat que parlaves per telèfon amb algú...

–Res important.

–No oblidis que demà a primera hora tens l'entrevista a la ràdio. Encara hauràs de matinar més...

–Ho tinc present.

–Potser t'aniria bé una altra tassa de camamilla. Vols que te la porti?

–Potser una altra ja seria massa, no?

–Has d'estar tranquil i descansat i les herbes t'ajuden a alliberar tensions i nervis. Demà és un dia transcendental. Has d'estar fresc i lúcid.

–Estic repassant la meva intervenció. Encara em queda una mica de feina.

–No et preocupis. Ho faràs molt bé, el discurs és molt bo.

–Ho creus de veritat?

–N'estic completament segura, Ernest.

Des de la porta del despatx per on havia tret mig cos i el cap, la Presidenta va avançar fins a la taula on feinejava el seu marit. Es va situar davant seu, a l'altre costat de l'escriptori. Se'l va mirar com ho solia fer quan volia endevinar l'estat d'ànim d'aquell home sense necessitat de preguntar-li res. Quan va tenir la informació que volia li va regalar un petit somriure de cortesia i unes paraules d'ànim:

–He vingut per desitjar-te sort. Que tinguis molta sort demà al Parlament. Sort i encert. Bé, de fet, que tinguem molta sort. Bona nit.

–Tu no vindràs, oi?

–Ja saps que no hi vinc mai, al Parlament. Bona nit.

La dona no va passar de l'altre costat de l'escriptori i tampoc no li va venir al cap la idea d'acostar-se al seu home per fer-li un petó de bona nit. Es va ajustar el batí de seda rosa, va fer mitja volta i va marxar. Quan va desaparèixer de l'estudi, un cop la porta va tornar a estar tancada, el President va esperar encara uns segons escoltant com els passos es fonien i quan es va assegurar que ningú més no el molestaria va tornar a obrir aquell text a la pantalla. La Presidenta l'havia interromput just a l'inici de la lectura del document que li acabaven d'enviar des de la redacció del diari *AldiA*. L'Ernest va repassar aquell titular estrident per segona vegada i quan es disposava a tirar endavant la lectura va pensar que ja en tenia prou. Tot el que hi venia darrere ja ho sabia, no feia falta que cap periodista ben informat, i amb ganes d'intervenir en el destí del país, li expliqués la seva vida. I va deixar de llegir.

Va apagar el llum que cremava damunt la taula de treball i va avançar fins a un moble bar per servir-se un got llarg d'alguna beguda de molta graduació. Es va acomodar en una butaca de pell marró, davant el gran finestral que s'abocava als jardins de la seva residència, per paladejar el trànsit savorós i

destructiu de l'alcohol des de la flor dels llavis fins al seu univers neuronal.

El joc havia acabat, era el moment de deixar enrere per sempre més els dubtes i les inseguretats, o deixar-se vèncer definitivament per aquestes pors. Era el moment de prendre una gran decisió, la gran decisió de la seva vida. No hi havia matisos, no hi havia grisos per difuminar el paisatge. Havia de triar entre la Carmela o Catalunya. Entre la dona que l'havia fet enfollir o el projecte polític rupturista que cada cop era més a prop de fer-se realitat. I vés a saber si encara podia emportar-se els dos premis i convèncer aquella dona que l'acompanyés en la seva aventura vital i política. Però per fer aquesta última pirueta li feia falta una valentia que mai no havia tingut i, a més a més, era evident que no disposava de temps.

Perquè la valentia no s'improvisa en una nit; o potser sí?

En aquell moment de desconcert ple, només tenia clara una cosa: aquell discurs que havia deixat a mig revisar i que la Presidenta se sabia de memòria ja no servia. Les condicions havien canviat del tot. L'estratègia havia de ser una altra. O feia foc nou o es cremaria en la seva pròpia brasa. Necessitava temps per pensar i prendre la decisió correcta. Era evident que el seu trànsit vital havia arribat a una cruïlla transcendental, on la seva trajectòria política i la personal es creuaven de manera perillosa, i havia de decidir quin dels camins a seguir era el correcte. O si els descartava tots i optava per l'opció fàcil de llençar-se de cap al fons del precipici. I mentre analitzava la situació i rumiava quina era la millor sortida es va dedicar a esperar la segona trucada d'aquell periodista.

Al despatx del director del diari *AldiA*, una preocupació neguitejava el cap de fotografia:

—Li donaràs gaire temps abans de posar-t'hi en contacte una altra vegada?

—Hem fet mig diari amb aquesta història. Hi ha molta informació. No hi ha pressa.

—No oblidis que hem de doblar la tirada. Això ens obliga a acabar abans.

—Tenim temps. Ho tinc tot previst.

—Penjaràs tota la informació a la web del diari?

—No, només el més important. Qui vulgui conèixer tots els detalls de la història haurà d'anar al quiosc i gastar-se dos euros.

—Dos euros?

—Sí, l'editor ha decidit que demà el diari tindrà aquest preu: notícia excepcional, edició excepcional, preu excepcional...

—Jo ja tinc ganes que sigui demà. Ah, i que corri el cava!

El cap de fotografia va estirar el coll i, a través de la vidriera que tancava un angle del despatx del director, els seus ulls d'un gris inquietant van sobrevolar les taules de la redacció. A aquella hora la gran sala de treball ja era buida, immersa en un mar de penombres i de llums que s'anaven tancant a mesura que el personal acabava la jornada laboral. L'activitat es concentrava, fonamentalment, en una renglera de cadires i pantalles d'ordinador situades a un extrem on seia el personal d'edició, els encarregats de corregir tot allò que s'imprimia.

El fotògraf es va alçar agafant la petita càmera que sempre duia penjant al coll i deixant-se transportar per l'objectiu telescòpic va travessar l'espai fins a tenir quasi a tocar el rostre de la Cristina i la Joana, les dues integrants de la secció de correcció a qui havia correspost la feina de revisar el contingut d'aquella bomba informativa, tasca que en aquell precís instant es disposaven a iniciar. Totes dues feia poca estona que havien arribat a la redacció, perquè el dia abans els havien demanat expressament que retardessin l'entrada a la feina, i els ho van justificar amb l'argument que hi havia prevista una història d'última hora que les faria plegar molt tard. Encara no sabien de què anava aquella notícia, com tampoc ho sabia la pràctica majoria de la redacció per evitar filtracions als mitjans de la competència.

Els havien encarregat la feina a elles perquè eren molt eficaçes i de la màxima confiança. La intervenció de les correctores en el procés de producció de les notícies era transcendental perquè era l'últim i obligat tràmit abans d'enviar les pàgines a la rotativa. La seva feina era fonamental, no només per evitar que el diari sortís carregat de faltes d'ortografia, sinó també per detectar errors i incoherències en les informacions que sovint passaven inadvertides als periodistes, i això requeria lucidesa i capacitat d'abstracció. Concentrades davant l'ordinador, la llum blanca que emetien les pantalles dibuixava en el rostre de la Joana i la Cristina un perfil d'ombres grotesques, com una màscara inquietant dels actors de tragèdia grega; ulls esbatanats i boca oberta. Eren el reflex viu i precís de la incredulitat. Avesades a llegir qualsevol notícia d'impacte amb la indiferència del professional que només es fixa en els accents absents o les frases mal construïdes, no es podien creure allò que començaven a corregir.

Sota d'aquells titulars llampants el text arrencava d'aquesta escandalosa i contundent manera:

Ernest Audaç i Carmela Ramírez són amants. Aquest diari té constància documental que la parella ha mantingut nombrosos encontres sexuals. La passió irrefrenable que ha acabat unint el president de Catalunya i la líder de l'oposició al llit es va encendre una tarda de tedi parlamentari de principis del passat mes de setembre, en el transcurs del somnolent ritual de preguntes al Govern. Tot plegat va començar a través del gest mínim i aparentment intranscendent d'una mirada, com aquell qui no vol la cosa. Tot va ser molt subtil, quasi invisible.

A aquest diari li ha estat impossible trobar un diputat o diputada de la il·lustre cambra de representants que parés esment en la màgia d'aquell instant. Com és habitual en la pràctica parlamentària,

a aquella hora els que no aprofitaven per fer la becaina de després de dinar acomodats en el vellut càlid de l'escó, o bé tenien els dits i els ulls segrestats per qualsevol xarxa social, o bé —els més motivats— presentaven batalla a la son estirant el coll, mirant el sostre de l'hemicicle i fent cara d'interessats per si la càmera de televisió decidia fixar-s'hi. Però no volien veure res del que passava ni, encara menys, escoltar què s'hi deia.

Només un grup reduït de diputats dels últims rengles, castigats a seure al fons de tot d'aquell galliner polític, sempre atents i desperts —aquests sí— com un alumne de primer de carrera universitària, personal neòfit en el parlamentarisme que encara no havia tingut temps de prendre la mesura de les comoditats del càrrec públic, haurien pogut ser testimonis d'aquell moment màgic. L'actitud d'atenció, la tenien, però desterrats com estaven en aquella posició allunyada de la centralitat política, la visió de l'escena els era del tot impossible perquè tot els venia d'esquena.

Del seu escó estant, de la senyora Ramírez només en veien la cabellera, d'un color negre molt intens, de nit escumejant, graciosament ondulada i caient d'una manera ordenadament desordenada damunt les espatlles amples i ossudes. N'observaven l'esquena i les formes elegants d'una jaqueta blanca que s'ajustava al mil·límetre a una cintura perfecta que coronava uns malucs potents, una ossamenta cenyida dins uns pantalons sempre molt elegants i també molt ajustats. En la contemplació d'aquella dona era obligat fer parada en un cul rodó com una cirera, diana de moltes mirades, objecte de debat entre les envejoses que sostenien, en enceses discussions, que aquells glutis tan ben perfilats en una senyora que començava a no ser jove només s'aconseguien a base d'una cirurgia molt cara. Després de repassar aquella carn tan ben premuda, era inevitable que la mirada indiscreta es deixés caure per unes cames infinites, arquejades i sempre tibades, que acabaven en uns talons d'agulla tan alts com perillosos.

Del president Audaç, aquells diputats només n'intuïen el perfil del seu costat dret que, com que no és el bo, és el que menys

convidava a ser observat. Per tant, no el miraven. I encara que s'haguessin dedicat a una observació precisa del personatge tampoc no haurien descobert els dos secrets més ben guardats del físic d'aquell home i que avui i, mitjançant aquesta informació, revela aquest diari en rigorosa exclusiva: el President llueix sota la camisa uns abdominals perfectes construïts a còpia de combatre al gimnàs el greix ingerit en infectes àpats oficials i, sobretot, amaga dins els pantalons una musculatura ampul·losa i voluminosament suspesa entre cama i cama. Però en aquell moment, i als ulls de l'espectador, no hi havia res més a veure que un home diluït en una uniformitat clàssica amb el rigor de coll blanc i corbata, americana fosca i pantalons de pinces de mesures amples i folgades que vesteix sempre per dissimular la desmesura muscular amb què la mare natura va condecorar-lo en néixer.

Nu, el president Audaç crida l'atenció com el far d'Alexandria, però vestit amb aquella mena de roba de cortinatge, que es fa confeccionar per un sastre de màxima confiança, evita que totes les mirades es concentrin allí on neix el seu complex de divinitat neptuniana, és a dir, d'home trident. I això és el que ell expressament ha buscat sempre amb la roba: passar desapercebut com un dimoni dels pastorets que amaga la força i la cua sota una gran capa.

Atent a la distracció general dels diputats i diputades, el murri de Cupido —ràpid, intuïtiu, diligent, imprevisible i burleta com sempre— va treure el cap per l'hemicicle i va decidir actuar en el moment precís que Carmela Ramírez alçava el cap, mirava el President i li feia una pregunta. Era pura rutina parlamentària. La líder de l'oposició va plantejar una qüestió sobre un fet qualsevol i intranscendent de l'actualitat política que Ernest Audaç va treure's de sobre amb el mateix desdeny de sempre. El President va respondre de manera rutinària posant en pràctica el mètode dialèctic de menystenir l'adversari polític, una manera de procedir que no decideix ell, sinó que sempre li ve imposada pels assessors i estrategs del partit.

És indispensable, abans de prosseguir amb el relat i els detalls de l'origen de la història amorosa entre Ernest Audaç i Carmela

Ramírez, conèixer qui és qui en l'entorn més immediat del President, perquè un polític de nivell sempre s'explica per la gent que l'envolta i que dia rere dia en modelen la figura i el discurs. Els seus assessors més directes conformen un grup reduït i selecte de joves inquiets que es creuen molt més influents i indispensables del que, al cap i a la fi, acaben sent. Són voltors del poder que acostumen a gallejar mostrant com un desplegable una tirallonga de títols obtinguts en universitats llunyanes, algunes tan llunyanes que són inventades. Es tracta de nois cent per cent de disseny, aduldors de la cosmètica masculina, que competeixen per veure qui vesteix la corbata més cara i estrofolària fent joc amb el color estrident dels mitjons i el vernís elèctric de les ulleres d'última moda. El seu joc preferit consisteix a explicar quantes vegades s'han ficat al llit amb la seva secretària, i els fatxendes ho relaten amb pèls i senyals, amb veu alta i un evident menyspreu envers aquelles dones, i ho fan als urinaris públics de la cambra, amb una estrident ostentació masculina.

De les secretàries d'aquests joves aprenents de bandararra també cal saber-ne algunes coses. Els assessors del President en parlen, d'elles, però elles també en parlen molt, d'ells, i ho fan d'una altra manera i des d'una perspectiva molt diferent. Aquestes dones no són precisament jovenetes i, encara que algú ho pugui pensar, no són víctimes de cap sou de misèria que les obligui a fer hores extres, ni de cap sòrdida trama de tràfic d'esclaves sexuals; més aviat al contrari. Tot és més simple, perquè dels caps d'aquestes cigales prepuberals elles en treuen suc i també gust però, sobretot, n'espremen molta informació que després passen als seus superiors dins del partit que, a la vegada, són els que han contractat aquests assessors de laboratori, amb qui s'hi pot confiar, però sempre fins a cert punt, i que per tant cal tenir vigilats i, per què no, també ben saciats en allò tan essencial de l'instint bàsic animal.

D'entre el grup de secretàries dedicades al noble art del catre i el contraespionatge en destaca una que, no només es diverteix amb l'ímpetu sexual de l'assessor jovenet que li tenen assignat, sinó que també s'ho manega amb els dos càrrecs més importants del

partit, coneguts per tothom com a Míster 1 i Míster 2. Es tracta del secretari general i del secretari d'organització del partit, respectivament, i tots dos són assidus dels encants i les habilitats d'aquesta secretària. Evidentment es troben per separat i en dies alterns, perquè cal mantenir el decòrum, la decència i també la convivència dins el partit.

Amb tanta promiscuïtat sembla impossible que la formació en què milita el President, Convergència Cívica Catalana, sigui una organització d'inspiració democratacristiana, tan cristiana que alguns diuen que a la Triple C n'hi caldria afegir una quarta.

Una de les fonts consultades per aquest diari ho té molt clar i és molt explícita: «El partit funciona com un triumvirat on el poder de veritat passa per les mans d'aquesta dona, perquè tants ous i tants mànecs agafats li permeten posar el que li ve més de gust a la paella». I el cert és que el partit del President cada cop funciona millor i potser sí que hi té a veure el fet que aquesta secretària —Lis, com l'anomenen amics i amants— no només és molt eficient al llit, sinó que —segons sostenen les mateixes fonts citades i que asseguruen haver-hi compartit taula— encara és millor cuinant.

Tot aquest tràfec polític i sexual que es viu amb frenesí als despatxos de la seu central de la Triple C es desenvolupa al marge d'Ernest Audaç. No és que el President visqui en la inòpia, sinó que el seu paper en el circ polític el manté obligadament apartat d'aquests secrets d'alcova. Ell ha d'exercir de President, i punt. De la màquina de calderes de la política ja se n'encarreguen uns altres. Aquesta és una de les idees clau que els assessors del President insisteixen a dir-li una vegada i una altra; ell és un instrument indispensable, és la façana del partit que sempre ha d'estar a punt per rebre l'embat de la pedregada o per, en ocasions de festa, lluir domassos i banderes. Ell és, l'hi repeteixen sempre, l'última i indispensable baula de la cadena: el transmissor del missatge i l'executor del contingut que sempre decideixen uns altres.

Ben instruït i amb la lliçó apresada, Ernest Audaç té un do especial per a la comunicació que el converteix en una immillorable

màquina recol·lectora de vots, i per això va ser designat en el seu dia cap de cartell electoral de la Triple C. El President és el candidat perfecte: fàcil de dirigir, encara més fàcil de controlar i molt eficient en la transmissió de l'ideari polític i en l'art d'engalipar votants, sobretot entre les dones, que sempre li han reconegut un encant especial en la mirada. El mateix encís que aquella tarda al Parlament va atrapar la mirada i el cor de Carmela Ramírez.

Ernest Audaç és un home altament disciplinat. L'única manera de vèncer la inseguretat patològica que carrega a les espatlles és actuar de manera metòdica en l'exercici de les pràctiques quotidianes, ja sigui fent-se el milhomes en el moment de despenjar el telèfon o passant el tràngol d'afrontar els rivals polítics a la cambra de representació. Cada dia de debat parlamentari, abans d'ocupar el seu escó a l'hemicicle, es tanca amb els seus col·laboradors, els quals repassen el contingut del discurs que ha de pronunciar i l'instrueixen en la tàctica. Com si hagués d'afrontar un combat de boxa li repeteixen que eviti el cos a cos amb Carmela Ramírez, que actui com si no existís, que faci ballar les paraules al seu costat i fugi del contacte directe.

El senyor Audaç té segrestat el discurs pels joves cadells del partit i se li ha adormit l'instint de tenir idees pròpies gràcies, en bona mesura, a l'abnegada dedicació de la Presidenta, personatge clau en aquesta història, ja sigui per la seva decidida acció o pels seus estats conscients d'omissió, és a dir, de mirar volgudament cap a una altra banda. Tothom sap que es tracta d'una dona important, una fembra llesta, afectuosa i malvada a parts iguals, guapa com n'hi ha poques, ulls de tigressa, pòmuls alpins, nas decidit, llavis carnosos, boca de bústia, dents blanques i esmolades, llengua afilada i mordaç com no se'n trobaria cap altra. El mètode anestèsic que fa servir aquesta dona és tan efectiu com simple: cada nit espera el seu marit a casa per alimentar-lo com un malalt a base de camamilla. A l'hora que sigui, la infusió cremant i amb dos terrossos de sucre sempre espera el President i, darrere la tassa, el somriure llaminer de la Presidenta. Després de les herbes liquades, sigui quina

sigui l'hora, sigui quin sigui el dia, el fa passar per la dutxa i un cop net, i quan encara porta el barnús posat, el sotmet inexcusablement a un complet ritual amatori. I és una història de submissió perquè és ella qui mana.

Cada nit, sens falta, li escura la seva condició d'home, que és com xuclar-li l'ànima. Habitualment opta pel sexe oral, i ho ventila al mateix bany; ell, assegut a la tassa, escamarlat, ella, de genolls a terra, amb posat de sirena que no serà mai desflorada. I mentre la Presidenta va fent, el senyor Audaç —desenvolupant el seu instint de polític— estira el coll per mirar al sostre de la cambra. Quan a l'home, per raons d'agenda, li toca viatjar i ser fora uns dies, la Presidenta n'anota les absències en un bloc petit amb tapes de color porpra, i un cop ha tornat a casa posa el comptador a zero; tants dies fora, tantes escurades.

Aquest és un moment clau per a la governança del país. En els cercles més selectes i restringits del partit aquesta sessió de sexe vespertí és coneguda i se sap que l'instant decisiu arriba quan, un cop buidada i neta la boca, la Presidenta mira els ulls encara en òrbita del seu marit i aleshores li demana algun favor per a algun sostenidor de la causa, o li recorda que encara hi ha pendent aquella obra tan important en un municipi d'algun amic alcalde, o que el pressupost d'una conselleria coixeja, que és el moment de donar despatx a un conegut o de renovar el consell d'administració d'una empresa pública. Tants encàrrecs, tantes vegades li descorda el barnús al seu home, i cada dia —com a mínim— una xuclada. És com programar una màquina. I ell sempre assenteix; no l'ha decebuda mai.

En aquest trànsit de fluids i favors hi juga un paper molt important el despatx particular que la Presidenta té sempre obert a la residència oficial, en un racó oblidat de l'edifici, exactament al costat oposat de la sala on juguen i fan deures els quatre fills del matrimoni. És notori que la Presidenta sempre va a buscar els nens a la sortida de l'escola amb el cotxe oficial —sempre que, evidentment, l'agenda oficial l'hi permeti—, però potser no ho és tant que un cop

a casa s'oblida de la canalla i s'instal·la a l'oficina, on atén les visites fins a les vuit o quarts de nou del vespre.

Al seu gabinet particular, la Presidenta hi desplega el paper de primera dama sempre a punt de ser obsequiada amb un pom de flors, rebent senyores que volen prendre el te amb ella, escoltant presidents de germandats de confraries o tresorers d'esbarts dansaires. Però també hi fa política d'alta volada donant audiència a gent selecta, gent molt important, homes, però també moltes dones, que tenen el poder, i el plaer, entre cames. És encara menys notori el fet que el despatx disposa, evidentment, d'un sofà molt ample, molt acollidor i confortable i que, rere una porta, s'hi amaga una sala de bany amb dutxa i un barnús sempre a punt.

Els favors sempre s'han pagat amb favors, només faltaria!